

Lelkészek és gyülekezet.

Lelkészcsaládban nőttünk fel ikertestvéremmel. Dédapánk Sopronban teológiai tanár, Nagyapánk esperes és Édesapánk lelkész volt. Mindannyiukra felnézhattünk hitbeli kiállásukért és hazaszeretetükért. Dédapánk német származása ellenére családjával együtt támogatta Sopron hazánkhoz tartozását, Nagyapánk esperesként hű maradt Ordass Lajoshoz püspökéhez, Édesapánk pedig katona lelkészként mutatott példát a II. világháborúban és 1956-ban is. Előbb kommunista papnak tartották, majd 1945 után ő lett az egyik legreakciósabb, legklerikálisabb pap egyházunkban Krisztus Urunk melletti kiállása és hazaszeretete miatt.

Mellettük Urunk Istenünk kegyelméből 73 életévem alatt igazi nagybetűs LELKÉSZ testvérek példamutató hitelesítő szolgálatát ismerhettem meg. Gyermekkoromban Pécelen Ordass Lajos püspökünket, Sztehlo Gábort Édesapám egyik barátját és szolgatársát, Halász Endre plébános urat valamint a környező evangélikus lelkészeket említem id. Győri Jánost, Ferenczi Zoltánt és az isaszegi felfüggesztett és bebörtönzött református lelkészt Tánzos Dezsőt.

Házasságomkor 1974-ben Pesthidegkútra kerültem, ahol megismerhettem Danchauer Lászlót, Ruttkay Elemért, Csengődy Lászlót, Takács Józsefet, Kószegehy Tamást, Dr. Zsigmondy Árpádot, Itzész Istvánt, valamint a Szeretetotthon aktív és ide az otthonba költözött nyugdíjas lelkészeit és a maiakat, akik most is önzetlenül segítik gyülekezetünket, hogy beteg lelkészünk Fodor Viktor időnként akadozó szolgálatát kiegészítsék Sztojanovics András, Veperdi Zoltánt, Gázsóné Verasztó Teodórá, legújabban Gregersen Labossa Györgyöt és Szilák-Túri Krisztinát (Helyhiány miatt sajnálatomra nem tudok mindenkit felsorolni.)

Édesapámtól azt tanultam, hogy két féle lelkész és egyháztag van. Akik egyházunkért élnek és akik egyházunkból. A kommunista egyházellenes időkben a legnagyobb hatással a gyülekezetekre a volt hitoktató lelkészek voltak és azok, akik már munkahelyen dolgoztak valamilyen szakmában. Az első Országos Evangélikus Találkozón Orosházán figyeltem fel arra, mennyire lelkészfüggő egy gyülekezet.

Úgy kell helytállniuk példamutatóan, hogy kiszolgáltattak családjuknak, gyülekezetüknek, többszörösen a világi ateizmusnak és nagyon sokszor a kollaboráló egyházi felsőbbségnek. Előző lelkészgenerációnak tapasztalnia kellett a II. világháború elhúzódását is. Ne felejtjük el a későbbi sorozatos tragédiákat, a háború okozta családvesztéseket, a hadifogságokat, az átnevelő táborokat, az oktatás megváltoztatását, az egyházüldözéseket és a politikai zsarolásokat. Sokszor nem értem, hogy mai lelkészeink és egyházvezetőink közül ezekről a megaláztatásokról tudva néhányan hogyan mernek mai terrortól beszélni.

Több éves egyházi és később felügyelői munkám során láttam, hogy mennyire nem tudnak egymással őszintén kommunikálni egyházi felsőbbség, lelkész és gyülekezet. Legelkeserítőbb a kölcsönös sértődéssel való zsarolás, a másik lenézése, de tapasztaltam már felesleges félelmet is. Urunk előtt mindent meg lehet és meg kell beszélni, csak a hogyanra figyeljünk. Sajnos komoly változásokat okozott a kis gyülekezetek életében is, hogy „céggé” kellett alakulnunk és támogatásfüggővé váltunk a Zelenka Pál Szolidaritási Alap és a LÉM bevezetése miatt. Egyedüli reményt Urunk és egyházunk segítsége mellett a hitoktatás bevezetése és arra alapozva egy megerősített gyülekezet jelent. A mai lelkészi munka sem egyszerűbb. Egyre több világi behatás éri gyermekeinket és gyülekezeti tagjainkat is a könnyebb élet ígéretével. Sohasem szabad elfelejtenünk, hogy arra ítéltünk, hogy „orcánk verejtékével” élhetünk. Ahol ez nem így van, annak később mindig ára van!

Ezért azután példát véve Urunk akaratahoz hű elődeinkről és hálát adva az eddigiekért egymást megbecsülve: térdre, imára és együttes munkára fel!

Budapest, 2021. július 16.

Békés Tamás

Az írás a Dunántúli Harangszó 2021 őszi számában jelent meg.